

Ahová öröm visszajárni...

Hatvan éves a bajai MNÁMK

A Magyarországi Németek Általános Művelődési Központja komplex oktatási, nevelési és kulturális intézmény, amely óvodát, általános iskolát, gimnáziumot, szakközépiskolát, kollégiumot, nyelvizsgaközpontot, felnőttképzési és közművelődési intézményegységet foglal magába. Célja a magyarországi német nyelvnek, kultúrájának és hagyományainak ápolása, továbbadása, amire építve a felnövekvő fiatal nemzedék a XXI. század kihívásainak megfelelő tudás és képességek megszerzésére válik alkalmassá. Az MNÁMK elődje, a bajai német gimnázium a III. Béla Gimnázium német nemzetiségi tagozataként kezdte működését az 1956/57. tanévben. Az iskola 1959-ben önálló intézménnyé vált. A Frankel Leó Német Nyelvű Gimnázium 1976-ban új, saját épületbe költözött, és a 80-as évek elejétől már két párhuzamos osztállyal működött. 1988-ban nyelvi előkészítő osztály indult, amely biztos alapokra helyezte a tanulók nyelvtudását és megkönnyítette a tantárgyak német nyelven történő oktatását. Ebben az időszakban kezdődött az intézmény modern épületegyüttesének felépítése, amelyben 1995-ben kezdte meg működését az MNÁMK.

A XXI. századba lépve tovább bővült a képzési kínálat: a német- és magyarországi tantervek ötvöztetésével kialakult s megkezdte működését a német-magyar tagozat, amelynek végzős diákjai egy érettségi vizsgával mindkét ország érettségi bizonyítványát megszerzik. Az intézményben folyó magas színvonalú munka eredményeként a német állam 2006-ban külföldön működő Német Iskolaként (Deutsche Schule) ismerte el az MNÁMK-t, amely a német minőségbiztosítási rendszer keretében 2012-ben kiérdemelte a Kiváló Német Külföldi Iskola (Exzellente Deutsche Auslandsschule) címet is. A magyarországi üzemekkel rendelkező cégek kezdeményezésére az MNÁMK intézményegységeként létrejött a kecskeméti *Mercedes Benz Schule*, a győri *Audi Hungaria Schule* és a miskolci *Bosch Schule*, amelyekben német tanterv szerint folyik az oktatás.

Az időközben Egységes Iskolaként működni kezdett bajai oktatási intézményben a hatosztályos gimnázium és a turisztikai-idegenforgalmi szakközépiskola növelte tovább a képzési kínálatot. A Magyarországi Németek Általános Művelődési Központjában folyó oktató-nevelő munka célja, hogy a

gyermekek képességeit a legteljesebb mértékben kibontakoztassa és olyan fiatal felnőttként bocsássa őket útjukra, akik több nyelven beszélnek, felelősen gondolkodnak, nyitottak a különböző kultúrák iránt, akik értéket őriznek és értéket teremtenek.

A következőkben egykori igazgatók, tanulók, dajkák, mai pedagógusok, kollégiumi-, testnevelő- és szaktanárok emlékeznek a jubileum kapcsán egykori diákjeveikre, az elmúlt évtizedekre.

Dr. Knáb Erzsébet

1972-1976 között diák; 1980-1983 a bajai Frankel Leó Német Nyelvű Gimnázium német nyelv és irodalom-történelem szakos tanára;
1994-2011 az MNÁMK főigazgatója, az Audi Hungaria Motor Kft. személyügyekért felelős ügyvezető igazgatója:

Sok szálon kötődöm a bajai Német Nemzetiségi Gimnáziumhoz és a jubileum kapcsán feltörnek bennem a régi emlékek: én magam is tanulója voltam az intézménynek, akkor, amikor a nyitottság,

az európaiság még nem voltak olyan természeteseek, mint ma. Szüleim számára mégis magától értetődő volt, hogy magyarországi németként ebbe az iskolába íratlak be. Két kultúrában, két nyelven nőtem fel, így ezt a gimnáziumban tovább gyarapíthattam. Az érettségi után német nyelvterületen folytathattam egyetemi tanulmányaimat, később visszatértem egykori iskolámba tanítani. 1994-ben ért az a felkérés és feladat, hogy építsünk ki egy magyarországi német oktatási központot. Micsoda kihívás volt ez, nem sokkal a „vasfüggöny” lehullása utáni újraformálódó Magyarországon! Életem legszebb időszaka, amikor megvalósult Baján a gimnáziumból az egységes nevelés és oktatás: óvoda, kollégium és kulturális központ a gimnázium mellé, mindez nemzetközi együttműködéssel és támogatással! Azóta diákok százait engedjük útjukra ebből az intézményből, melynek célja mindig is az európai kultúrába való beilleszkedés volt. Nyelvi és szellemiségben egyaránt.

Köszönettel emlékezek az itt eltöltött évtizedekre, és azt üzenem a mai diákoknak: tekintsétek szerencséseknek magatokat, hogy itt tanulhattok! Életem meghatározó éveinek tanulságai végig kísérnek majd, bármerre jártok.

Helmut Seiler

1998–2014 között német igazgató Baján, jelenleg a győri Audi Hungária Oktatási Központ igazgatója:

Az út az első önálló német nemzetiségi gimnáziumtól a magyarországi németek egyik legjelentősebb oktatási központjának

kialakulásáig egy közhasznú egyesület megalapításával kezdődött. Ez tette lehetővé, hogy a nemzetiségi identitástudat megőrzése és megerősítése mellett pedagógiai és oktatáspolitikai vízióink is megvalósuljanak. Először 2002-ben tehettek „német érettségi vizsgát” a tanulók. Ez olyan óriási előny volt a diákok számára, melyet életük során, bárhol is tanultak vagy dolgoztak, Európa szerte kamatoztatni tudtak. 2006-ban Németország Külügyminisztériuma elismerte azt a munkát, amely Baján folyt, iskolánk tagja lett az időközben világszerte több mint 140 oktatási intézményt magában foglaló külföldi német oktatási intézményrendszernek. A magas színvonalú tanítás, nevelés eredményeképpen 2012-ben az „Exzellente Deutsche Auslandsschule” (Kiváló Német Külföldi Iskola) kitüntetésben részesültünk. Erre a kitüntetésre méltán büszke az intézmény, mely hidat épített Magyarország és Németország között. Otthont adott diákjainak és bázisa lett az európai gondolat, az európaiság megélésének. Ezzel a bajai oktatási központ Németország egyik fontos célját valósította meg. A nagyszámú jelentkező ma is azt bizonyítja, jó úton jártunk az 1990-es években, amikor megvalósítottuk céljainkat. Minden volt kollégámnak tiszta szívemből kívánok további sikereket ezen az úton!

Csontos Attila

1980–1984 között diák, 2007-től az MNÁMK Intézményfenntartó és Működtető Közalapítvány Kuratóriumának elnöke:

Örömmel értesültem róla, hogy az MNÁMK dolgozói az intézmény fennállásának és fejlődésének mérföldköveit ünnepelve öregdiák találkozót szerveznek. Volt diákként s a jelenlegi intézményt fenntartó és működtető kuratórium elnökeként barátsággal, szeretettel köszöntöm minden kedves diáktársamat, tanáraimat, a hozzánk ellátogató vendégeket e jeles évforduló alkalmából. Őszintén hiszem, hogy a mi nagy családunk tagjai egyedi, különleges iskolában, közösségben tölthették és tölthetik el iskolai éveiket, melyekre mindenki szívesen emlékezik vissza. Biztos vagyok benne, hogy számtalan, közösen megélt élmény, buli, tanórai sztori, szilencium, a felelések-dolgozatok izgalma, az érettségi vizsga emléke elevenedik meg beszélgetéseinkben. Előfordulhat, hogy kicsit másképp látjuk, kicsit szebbnek tűnik, ami elmúlt, de a lényeg, hogy ezek a mi történeteink, a sajátjaink. Ezekre így csak mi emlékezhetünk!

Scherer Gabriella

1981–1985 között diák, 1992-től az MNÁMK német nyelv és irodalom–történelem szakos tanára, 2001-től igazgató, 2011-től főigazgató:

Az ünnep mindig jó alkalom a visszatekintésre. 1956 a kezdetek: egy ötlet, egy kezdeményezés, egy osztály, egy német nemzetiségi tagozat. A hatvanas évek: kicsi közösség, kevés, de elkötelezett tanuló, kreatív, kitartó és elszánt tanári kar. A hetvenes évek: a Frankel Leó Gimnázium, megalapozott iskola, új épület – növekvő tanulólétszám. A nyolcvanas évek: már két osztályban tanulunk évfolyamonként és elindul a nulladik osztály. A kilencvenes évek: új épületegyüttesbe költözünk és megszületik az MNÁMK. Óvoda, általános iskola, gimnázium, kollégium. Ezredforduló és a kétezres évek: német-magyar kormányközi megállapodás, német-magyar érettségi. 2006: „Deutsche Schule” lettünk – egységes iskola szakközépiskolával. 2016: *40 tanulócsoporthunk, hat óvodás csoportunk, júniusban pedig 78, érettségi vizsgán izguló diákunk volt.* Az elmúlt hatvan évben folyamatosan növekedett az iskola. Az évforduló alkalmából megrendezésre kerülő találkozóra 2560 végzett diák és számos egykori tanár – köztük sok németországi vendégtanár – kapott meghívást.

Nagy öröm számomra, hogy mintegy ezren személyesen is részt vettek az ünnepségen, ezzel is kifejezésre juttatva, hogy mi, akik ebbe az intézménybe jártunk és járunk, egy közösséget alkotunk. Összeköt bennünket a német nyelv és a kultúra, a

nemzetiségi hagyományok ápolása, a színvonalas munka, amit elvárunk saját magunktól és másoktól, és természetesen a sok közös élmény, amelyet az iskola falai között éltünk át. Egy iskola – lehet bár hatvan éves – mindig fiatal marad, hiszen évről évre tizenéves nemzedékek koptatják a padjait. Az elballagott „vén diákokat” pedig ifjúságuk szép emlékei kötik ide. Mi, tanárok, azért dolgozunk, hogy diákjaink a jövőjük szempontjából minél hasznosabb éveket töltsenek az MNÁMK-ban, és később büszkén, örömmel térhessenek vissza egy-egy öregdiák találkozó alkalmával az alma materbe. Boldog születésnapot kívánok! Isten éltesse sokáig iskolánkat!

Dr. Komlósiné dr. Knipf Erzsébet

1966-1970 között diák, ma egyetemi tanár, az ELTE BTK Germanisztikai Intézetének igazgatója, tanszékvezető:

A Frankel Leó Gimnázium a hatvanas-hetvenes években „biztonságos” otthont kínált a diákjainak: volt lehetőségünk a tanulásra, szerény körülmények között sportolásra, az osztályok minden évben egyszer kirándultak a szabadba (legtöbbször a közeli pörbölyi erdőbe), ősszel pedig az előírt gyakorlati termelőmunkát a Hosszúhegyi Állami Gazdaságban abszolváltuk. A gimnáziumot családi hangulat jellemezte, az összesen négy osztályban – minden évfolyamon csak egy működött – mindenki név szerint ismert mindenkit. Valamennyien arra törekedtünk, hogy az iskolai eredmények nyomán a legjobbat nyújtsuk, hogy a következő akadályt, az érettségit és az egyetemi, illetve főiskolai felvételit teljesítsük. Az akkori épület a város két elitgimnáziumának: a III. Béla és a Frankel Gimnáziumnak adott otthont. Mai szemmel is megállapítható, hogy jó tanáraink voltak, akik nem csak a tananyag közvetítésében vállaltak kimagasló szerepet, hanem tanítványaikat az embertársaikkal való kiegyensúlyozott bánásmódra, másokra és önmagukra irányuló tiszteletadásra is nevelték. A 14-18 éves kor a személyiségfejlődés fontos időszaka, e különösen érzékeny korosztály számára meghatározó szakasz, melynek hatása valóban hosszantartó. Hálásak vagyunk mindazért, amit útravalóul kaptunk.

A ma nézőpontjából ez volt az a korszak is, amikor a német nyelvet elsősorban idegen nyelvként – kiegészítő anyagok és nyelvi labor segítségével nélkül – tanították. Az oktatás nyelve alapvetően a magyar volt, melyet a magas óraszámmal tanított német nyelv egészített ki. Hogy miért volt ez így? Egyrészt, mivel a tantervi előírások szigorához kellett igazodni, másrészt annak idején még nem léteztek a ma érvényben lévő modern tantervek, melyek nemzetiség-specifikus tartalmakat, a német kisebbségről való tudást, széles európai perspektívát, világról való szemléletet közvetítenek. De mindenki tudta, hogy gyökereinket a család alapozta meg, tudtuk

honnán és milyen nyelvi-kulturális közegeből jönnek iskolatársaink. Megbízunk a másokban, tisztelettel közeledtünk tanuló társaink felé, és önzetlenül segítettük egymást a tanulásban. Az említett, kissé kedvezőtlen körülmények ellenére a német nyelvet viszonylag magas szinten sajátítottuk el, és sok más tudásterületen szereztünk olyan ismereteket, melyek biztos tartalékként később mindig rendelkezésünkre álltak. Amennyire a későbbiekben figyelemmel kísérem, illetve kísérem e gimnázium jelenét, a kimagaslóan motivált tantestület az új épületben is ébren tartotta a régi értékeket és a jó, családi közeg is megmaradt. Köszönet ezért minden érintettnek! Néha azt kérdezem magamtól, mi mindent valósíthattunk volna meg gimnáziumunkban akkori lelkesedésünkkel, tudásszomjunkkal és szorgalmunkkal a mai, szinte határtalan technikai lehetőségekkel felvértezett digitális, információktól túladó hétköznapjainkkal párosítva? Gyökereink mellé másfajta szárnyalás valósult volna meg? Hiszen gyökerek és szárnyak összetartozóak, ezeket ingyen kapjuk életünkben, de a későbbiekben mindezekért tennünk kell. És mindannyian ezt tettük. Jó volt így, ahogy volt, és ez a négy év nekünk nagyon sokat jelentett! Azt gondolom – ezt sok iskolatársam nevében is kijelenthetem –, hogy hálásak vagyunk a sorsnak, amiért annak idején Baján a Frankelben tanulhattunk, négy szép és feledhetetlen évet tölthetve el itt!

Dr. Maruzsa Zoltán Viktor

1992-1996 között diák, majd az ELTE Új- és Jelenkori Egyetemes Történelmi Tanszékének adjunktusa, miniszteri biztos:

Amikor jubileumi rendezvényekre készülünk, számot vetünk a múlttal, felidézzük az emlékeket; ez szükséges már annak a döntésnek a meghozatalához is, hogy egyáltalán részt kívánunk-e venni a programokon. Nekem ez sosem volt kérdés: mindig is úgy gondoltam, hogy az iskolámnak, a tanárainknak és az osztályomnak nagyon sokat köszönhetek, nélkülük nem lehettem volna az, aki ma vagyok. Látva, hogy a világon mekkorák a különbségek emberi sorsok és lehetőségek között, óriási szerencsének kell tekintenem, hogy a korábbi intézmény kibővítésével a rendszerváltás környékén éppen akkor épült fel Baján ez a szó legszorosabb értelmében vett iskola, amikor én utamat kerestem a továbbtanuláshoz. Így is majdnem sikerült elkerülni a nagy lehetőséget, hiszen többen is „a Bélába” készültünk (a III. Béla Gimnáziumba – *a szerk.*), és ha nincs nádudvari sváb származású osztályfőnökünk, talán el is mulasztom. Álljon itt a neve: Merényi József volt az, aki ráadásul a németet is tanította és jól megtanította nekünk. Ő volt, aki rábeszélte az irányváltásra. Így 1992-ben végül hatan kezdtünk ide járni Sükösdről, többen, mint Hajósról vagy Nádudvarról. Volt is néha viccelődés a „sükösdi svábokon”.

Nem csalódtam a döntésben, mindazt megkaptuk, amit diák csak kívánhat: kiváló osztályközösséget, Illés Zoltán tanár úr személyében korrekt osztályfőnököt, felkészült tanári kart, a városban elérhető legmodernebb infrastruktúrát és számos innovatív lehetőséget a DSD II-től a mosbachi levelezőpartnerig. (Utoljára két éve találkoztam vele Berlinben.) Mivel a tantárgyak közül a történelem állt érdeklődésem középpontjában, külön örülhetek, hogy Kemmer Erzsébet tanárnő személyében a kiváló történelemtanárok közül is a legjobbat kaptam. Bár szigorától sokan tartottak az osztályomban, engem jól felkészített az egyetemre (és nem csak történelemből, hanem egyúttal németből is). Nélküle nem lehetnék ma az Eötvös Loránd Tudományegyetem Új- és Jelenkori Egyetemes Történeti Tanszékének adjunktusa. Abban is biztos lehetek, hogy a gimnáziumban szerzett alapos némettudás nélkül ma nem foglalkoznék a német nyelvű országok történetével, sőt, az Emberi Erőforrások Minisztériumában sem kaptam volna soha oly sok német vagy osztrák vonatkozású feladatot Balog Zoltán miniszter úrtól, és a sort még folytathatnám.

Kiemelhetnék persze még másokat is (ezt csak a megszabott terjedelmi korlátok miatt nem teszem), és ahányan vagyunk végzett diákok, mindenki végig gondolhatja, hogy az ő mai életéhez hogyan is járult hozzá az egykori alma mater s annak egyes tanárai... Ezt érdemes is megtenni, és a találkozókon, jubileumi rendezvényeken köszönetet mondani az útravalóul kapottakért. Egy, az intézmény akkori fejlődése szempontjából meghatározó személy, egy közös pont vélhetően mindenki emlékeiben szerepel: ő dr. Knáb Erzsébet, az MNÁMK volt főigazgatója, akit szintén sokak köszönete illet azért, amiért ezt az intézményt – szellemiségében is – felépítette.

A mi osztályunk összetartó társaság, annak ellenére, hogy sokan, sokfelé kerültünk Bajáról, idén tartottuk a 20. érettségi találkozót, de sokan voltunk az intézmény fennállásának 60. évfordulója előtt tisztelgő öregdiák találkozón is. Köszönet érte a szervezőknek!

Hornyákné Váradi Mária

1971–1975 között diák, 1995-től dajka az MNÁMK óvodájában:

A Frankel Leó Német Nyelvű Gimnázium tanulója voltam 1971–1975 között Uhl István, „Sztjopa” tanár úr osztályában.

Visszagondolva erre az időszakra, életem legszebb éveit közé sorolom. Nem volt olyan szép épületünk, mint a mai intézményben, kis iskola volt, mindössze négy tanterem a III. Béla Gimnázium földszintjén. Mi nagyon jól éreztük ott magunkat, igazán családias volt a légkör, mindenki ismert mindenkit, odafigyeltünk egymásra. Mi voltunk „a Frankel-osok”. Nagyon sok szép emlék jut eszembe az ott töltött

négy esztendőről: Kőszegi tanárnő németórái, az idegenvezetés-órák, aztán a matek- és kémiaórák, amik előtt sokat izgultunk. Az őszi munkák: szilvaszedés, szünet, a tíznapos osztálykirándulásunk, a ’75 februárjában tartott utolsó farsangi bálunk felejthetetlen hangulata. Nagy volt a készülődés és a szervezés, a jelmezek beszerzése, az egész lebonyolítása. Richnovszky Andor menyasszonynak öltözött, fehér menyasszonyi ruhában, fátvollyal, a csokor művirágból volt, „Népsportba” csomagolva. Pfeil Éva volt a vőlegény, szmokingban, cilinderrel a fején. Mi voltunk a násznép, nagy sikert arattunk. Mendelssohn Nászindulójára vonultunk be. Az esküvői szertartást Gottschall Zsuzsa papnak öltözve celebrálta. A menyasszonytáncban a tanárok is részt vettek, egy nagy csokitortával jutalmazták az ötletünket. Nagyon jó osztályunk volt, közöttünk feltétlen, mindennemű előítélettel mentes szeretet uralkodott.

1995-ben indult az MNÁMK óvodája három csoporttal, akkor kezdtem óvodai dajkaként dolgozni itt. A munkatársakkal gyorsan összebarátkoztunk. Évről évre nagyobb lett az érdeklődés az intézmény iránt, így bővítésre volt szükség. Ma már hat csoporttal működünk. Magas szintű német nyelvű oktatás folyik. A kiscsoport végére már sok nemzeti verset, mondókát tudnak a gyerekek, megértik a pedagógusok utasításait. Sok türelmet és szeretetet igényel ez a munka, néha fárasztó, de kárpótol a gyerekek mosolya, egy-egy kedves szava.

Puruczki Csilla

1985–1989 között diák, 1995 óta német nyelv és irodalom–történelem szakos tanár az MNÁMK általános iskolájában:

„Oly szép vagy, ó, ne szállj tovább!” Érettségire készülve, szörnyülködve a tételek sokaságán, azon törtem a fejem, hogy mit találjak ki, ha nem jut majd eszembe a vizsgán semmi. Akkor úgy gondoltam, minden fontos műhöz megtanulok egy-egy idézetet, hátha így majd beugrik, vagy legalábbis meggyőzőm vele a vizsgáztató tanárt, no meg az elnököt. Húszéves tanári pályafutásom során többször nyílt alkalmam továbbképzéseken Goethe és Schiller városába, Weimarba látogatni. Hajlamosak vagyunk apró sikereink felett átsiklani, és nem éljük meg igazán mélyen. Amikor egy-egy eredményes tanulmányi verseny, DSD I nyelvvizsga, egy

élménydús kirándulás vagy egy jól sikerült német nyelvű történelemóra után látom a diákok lelkesedését, akkor „a pillanathoz esdve szólnék: Oly szép vagy, ó, ne szállj tovább!”

Mozolai (Kirschner) Monika

1986-1987 között diák, 2007 óta informatikatanár az MNÁMK-ban:

A mi családjunkban hagyománya van annak, hogy középiskolai továbbtanuláskor a bajai német gimnáziumba jelentkezők.

Nemesnádudvariak vagyunk, sváb származásúak, határozott cél vezetett bennünket ebbe az iskolába. Édesanyám, Kirschner Istvánné Etsberger Éva 1961-től 1965-ig volt diákja az intézménynek, én az 1986/87-es tanévben, fiam, Schultz Attila pedig 2013-ban érettségizett a nemzetiségi tagozaton.

1994-től dolgozom pedagógusként, 2002-től informatikus mérnök-tanárként. A sorsom úgy hozta, hogy a családi hagyományt azzal is erősíthetem, hogy 2007 szeptemberétől az MNÁMK általános iskolájában, majd 2008-tól a gimnáziumában is informatikát tanítok. Az intézmény innovatív attitűdje és kiemelkedő technikai felszereltsége is hozzájárul ahhoz, hogy az elmúlt nyolc évben a végzős diákok nagy százaléka a nyelvvizsga-bizonyítványa mellé európai számítógép-használói jogosítványt, ECDL-bizonyítványt is szerzett. Az itt töltött éveim közül a 2010/2011-es tanév volt eddig számomra a legkedvesebb, legemlékezetesebb. Ekkor a gimnázium tagozatai mellett nemzetiségi szakközépiskolai képzés indult, turizmus-vendéglátás szakkal. Az első évfolyamának osztályfőnöke és szakmai informatikatanára lettem. Az itt megszerezhető szakma igen népszerű a fiatalok között, ezért egyre többen célirányosan erre a tagozatra jelentkeznek. Ez is igazolja azt, hogy a tagozat indítása jó döntése volt az iskolavezetésnek.

Hainczné Tokay Anna

1987-1991 között diák, 2015-től pedagógiai asszisztens az MNÁMK általános iskolájában:

1987-ben kezdtem meg tanulmányaimat a gimnáziumban, s 1991-ben tettem érettségi vizsgát. Sváb család gyermekeként számomra egyértelmű volt, hogy az általános iskola befejeztével a német nyelvű gimnáziumot választom. Addigi nyelvtudásom továbbfejlesztése és tökéletesítése volt a cél. Nagyon sok szép emléket őrzök ezekről az évekről. Ma, mint szülő és itt dolgozó is részt veszek az iskola mindennapjaiban.

Nem volt kérdés számomra, hogy gyermekeim részére is ez az iskola lesz a legmegfelelőbb oktatási intézmény. Az óvodában remek óvónőkre, az általános

iskolában tapasztalt, jól képzett tanítóknak bízhattam őket. Sőt, fiam idén érettségizik a MNÁMK diákként.

Egy évvel ezelőtt lehetőséget kaptam arra, hogy pedagógiai asszisztensként az intézmény munkatársa lehessen. Nagyon jó érzés abban az iskolában dolgozni, melynek egykor én is tanulója voltam, az iskola folyosóján és a tanárban összefutni olyan emberekkel, akik egykor tanáraink, diáktársaink voltak, s ma már az iskolában tanító pedagógusok.

Márton Szilvia

1996-2000 között diák, 2014-től pedagógiai asszisztens az MNÁMK általános iskolájában, majd a főigazgatói titkárság dolgozója:

Volt „Frankelos” diákként és jelenlegi dolgozóként nem könnyű papírra vetni iskolánkkal

kapcsolatos gondolataimat. Rengeteg érzés és emlékkép kavargok bennem, mivel több erős kötelék is fűz ezekhez a falakhoz. Emlékeim közül sok megfakult már, de az osztálykirándulásokra, énekari fellépésekre, diákcsínyekre és poénokra mind a mai napig jól emlékszem. Gyorsan elröppent az a négy év, 2000-ben büszkén vehettem kezembe sikeres érettségi bizonyítványomat és egy egészen más irányt vettem az életem.

2014-ben nem volt kérdés számomra, hogy kislányomat intézményünk óvodájába írattuk be. Itt éreztem legdrágább kincsem biztos, szakértő kezében, kijelölve neki egy olyan utat, amelynek egy részét már én is jól ismertem.

A szerencsénem, de sokkal inkább a sorsnak köszönhetően szintén 2014-ben elkezdhettem az MNÁMK-ban dolgozni. Az az érzés, hogy újra itt lehetek, minden alkalommal melegséggel és büszkeséggel tölt el. A már jól ismert folyosókon sétálva volt osztályfőnököm és tanáraink mosolyogva köszönnek. Tudom, hogy ők is felsóhajtának, és ugyanazt gondolják, amit én: „Istenem, de régen volt!”

Kovács Judit

1998-2003 között diák, 2007-től német szakos nevelőtanár az MNÁMK kollégiumában:

Öt éven át édesanyám kórusában énekeltem. A nagy létszámú, széphangzású énekkarban nyolcvanán álltunk ki egy-egy

szereplésen. Az természetes volt, hogy én is énekelek, erősítem a szoprán szólamot. Csak amíg a többiek esetleg találtak mentséget egy próba kihagyására, nálam ilyen nem lehetett. Sok-sok szereplésre, több németországi utazásra emlékszem. Szerettem, amikor anyával összekacsintottunk a műsorok közben, hisz olyankor tudtuk, hogy a zene varázsa nemcsak bennünket, hanem a hallgatóságunkat is

elérte... A mai napig jelen vagyok a szerepléseken, persze, már nézőként, hisz itt dolgozom az MNÁMK kollégiumában.

Kovács Gábor

1999–2004 között diák, 2013-tól testnevelő tanár az MNÁMK gimnáziumában és szakközépiskolájában:

Az általános iskola megnyitása-kor, ötödik osztályosként lettem az intézmény diákja. Szüleim tanácsára döntöttem az iskola-váltás mellett. Lenyűgöztek a szép új épületek, a jól felszerelt tantermek és a kedves arcok. Elsődleges szempont a nyelvtanulás volt. Előző iskolámban nem volt ennyire hangsúlyos a nyelvoktatás, mégis könnyen belerázódtam. Annyira megtetszett a légkör, hogy gimnáziumi tanulmányaimat is itt akartam folytatni, és hogy még mélyebb nyelvismereteket szerezzek, nulladik osztályosként kezdtem. Hasznos év volt, megalapozta a német nyelvtudásomat. Bár sosem volt ambícióm külföldön dolgozni és nem

hittem, hogy szükségem lesz a nyelvtudásra, hiszen a sport volt akkoriban számomra a világ közepe.

A DSD II nyelvvizsga és az érettségi bizonyítvány megszerzése után úgy döntöttem, hogy a pedagógusi pályát választom. Almodoztam, hogy az egyetem után visszajövök az MNÁMK-ba tanítani. Miután már a gimnáziumban megszereztem a nyelvvizsgát, ami a diploma előfeltétele, az egyetemen nem kellett az időmet nyelvórákra fordítanom. Hatalmas segítség volt ez! Önerőből egyetem és munka mellett sosem lett volna meg a nyelvvizsgám.

Az egyetem után testnevelő tanár lettem. Kerestem a helyem, megpróbáltam élni a legjobb lehetőségekkel, megfordultam sok iskolában óraadóként, tartottam edzéseket, gyógytestnevelést, táborokat. Amikor megtudtam, hogy a volt gimnáziumom testnevelőt keres, nem haboztam és rögtön beadtam az önéletrajzom. A pályázati feltételek között természetesen ott volt a felsőfokú német nyelvismeret. Felvettek, valóra vált az álom. Elmondhatom, hogy az ország egyik legjobb intézményében, kimagasló feltételek mellett taníthatok. Ott, ahol már gyerekkoromban is elképzeltem az életemet.

Bajtai László felvételei

Heinek Ottó köszöntötte a jelenlévőket

A sportcsarnok közönsége

Az egyesített kórus nagy sikert aratott

A táncsoport a parketten

